

'Mong ước kỷ niệm xưa' - nhớ về thời áo trắng

Cứ mỗi dịp hè về, giai điệu da diết trong ca khúc của nhạc sĩ Xuân Phương lại vang lên đánh dấu thời điểm chia tay mái trường của những lứa học sinh cuối cấp và gọi lên trong người nghe hồi ức ngọt ngào về một thời đã xa.

> ['Graduation \(Friends Forever\)', giai điệu của kỷ niệm](#)

Xuất hiện lần đầu trong bộ phim truyền hình *Xin hãy tin em* của đạo diễn Đỗ Thanh Hải những năm 1990, *Mong ước kỷ niệm xưa* đã được đông đảo khán giả yêu nhạc Việt Nam đón nhận. Qua phần thể hiện của Tam ca 3A, ca khúc này đã trở thành nhạc phẩm bất hủ và nổi tiếng nhất với nhiều thế hệ học sinh - sinh viên Việt Nam. Bao nhiêu năm qua, giai điệu *Mong ước kỷ niệm xưa* vẫn luôn đánh dấu thời khắc quan trọng trong cuộc đời của mỗi học sinh - lễ tốt nghiệp.

Thời áo trắng trong trẻo, thơ ngây. Ảnh: Hoàng Hà.

“... Thời gian trôi qua mau
Chỉ còn lại những kỷ niệm
Kỷ niệm thân yêu ơi, sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô

Bạn bè mến thương ơi, sẽ còn nhớ những lúc giận hờn
Để rồi mai chia xa, lòng chợt dâng niềm thiết tha
Nhớ bạn bè... nhớ mái trường xưa..."

Thời đi học vẫn luôn là quãng thời gian đẹp và có nhiều kỷ niệm nhất trong mỗi con người. Những con đường thân quen, những tà áo trắng trên đường phố, những chiếc xe đạp, những nụ cười vô tư, phấn, bảng, sách, vở, bút, tiếng giảng bài của thầy cô, những trò nghịch ngợm "nhất quỷ nhì ma", tiếng trống trường, tiếng gọi nhau í ới sau giờ học... tất cả những hình ảnh đó trở thành những kỷ niệm khi mùa hè đến.

Những tháng ngày cấp sách đến trường tưởng chừng như kéo dài vô tận và không bao giờ chấm dứt, để rồi "mai chia xa, lòng chợt dâng niềm thiết tha". Thời gian cứ thế trôi đi và đến một lúc nào đó, những hình ảnh trong trẻo, hồn nhiên thường ngày chỉ còn là quá khứ, nhường chỗ cho sự trưởng thành. Ở khoảnh khắc chia ly, ta mới cảm thấy luyến tiếc, day dứt và trào dâng một nỗi nhớ. Nhớ tà áo trắng, nhớ thầy cô, nhớ bạn bè, nhớ cả những lúc giận hờn rất đỗi trẻ con.

"Thời gian trôi qua mau, chỉ còn lại những kỷ niệm... Kỷ niệm thân yêu ơi, sẽ còn nhớ mãi tiếng thầy cô... Bạn bè mến thương ơi, sẽ còn nhớ những lúc giận hờn...". Ảnh: Hoàng Hà.

"... Đặt bàn tay lên môi, giữ chặt tiếng nấc nghẹn ngào
Thời gian sao đi mau, xin hãy ngừng trôi

Dù vẫn mãi luyến tiếc, khi đã xa rồi
Bạn bè ơi, vang đâu đây còn giọng nói tiếng cười
Những nỗi nhớ, niềm thương, gửi cho ai?..."

Thưở thanh xuân và những kỷ niệm sẽ chẳng bao giờ lặp lại lần thứ hai. Những câu chuyện còn dang dở, những dự định còn chưa kịp thực hiện, những bài giảng của thầy cô rồi cũng sẽ trôi đi, để lại những luyến tiếc. Mỗi đứa trẻ nghịch ngợm ngày nào rồi cũng thành người lớn, thực hiện những chuyến hành trình mới. Đến khi ra trường rồi, thời áo trắng sẽ chỉ còn lại là những kỷ niệm hiện hữu một cách bất chợt trong tâm trí.

Đến khi 10 năm, 20 năm sau nữa nhớ lại thời mộng mơ năm xưa, chúng ta sẽ cười chính bản thân mình về những trò đùa ngây ngô, những rung động đầu đời, những câu nói vu vơ... Nhưng chắc hẳn, ai cũng muốn được quay trở lại cái thời đó để một lần nữa trải nghiệm tuổi thanh xuân, để được nghe "giọng nói, tiếng cười", để được gửi gắm "những nỗi nhớ, niềm thương"...

"... Nếu có ước muốn trong cuộc đời này
Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại
Cho bao khát vọng, đam mê cháy bỏng
Sẽ còn mãi trong tim mọi người
Để tình yêu, ước mơ mãi không phai..."

Phần điệp khúc của *Mong ước kỷ niệm xưa* như mang tới một cảm giác bồi hồi cho người nghe. Ước mơ cho thời gian quay trở lại sẽ chỉ có thể trở thành hiện thực trong xúc cảm của tâm tưởng. Thời gian vẫn cứ trôi đi không ngừng và mỗi người cứ ngày một trưởng thành hơn, đón nhận thêm nhiều cái mới hơn. Tuy nhiên, kỷ niệm luôn là thứ chẳng hề thay đổi khi ta gặp lại những người bạn cũ, hàn huyên về những câu chuyện "ngày xưa", nhớ về những khát vọng, đam mê của thời tuổi trẻ. Những hình ảnh của thời áo trắng vẫn luôn được cất giữ trong tim mỗi người.

"... Nếu có ước muốn trong cuộc đời này
Hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại
Bên nhau tháng ngày, cho nhau những hoài niệm
Để nụ cười còn mãi, lắng trên hàng mi
Trên bờ môi và trong những... kỷ niệm xưa..."

Tà áo trắng học trò. Ảnh: Hoàng Hà.

Một vị đạo diễn từng nói: “Tuổi trẻ giống như cơn mưa, cho dù bị cảm, vẫn muốn quay lại để được ướt thêm lần nữa”. Ai cũng có một thời để nhớ và sẵn sàng làm mọi thứ để được trải nghiệm lại khoảng thời gian ấy, dù chỉ trong một khoảnh khắc. Mùa hè vừa là mùa chia tay, nhưng cũng là mùa của những hoài niệm.

Bất chợt một ngày đi trên con đường quen thuộc năm xưa, nghe tiếng ve kêu, nhìn ngắm những chùm phượng vĩ đỏ rực, nhìn những cô cậu học trò trong tà áo trắng đèo nhau trên những chiếc xe đạp tới trường, ta lại mong muốn một lần nữa được “tắm” trong cơn mưa tuổi trẻ, được hét, được cười, được hạnh phúc, được trẻ thơ trong vòng tay bạn bè, thầy cô dưới mái trường. Những ký ức đó giống như một cuốn phim dài bất tận mà khi chiếu lên, ta sẽ chẳng bao giờ biết được đâu là đoạn kết.

Những áp lực của bài kiểm tra, những ngày không thuộc bài co người một góc cầu mong không bị gọi lên bảng, nụ cười trong veo của cô bạn cùng lớp, những vết mực in hằn trên chiếc áo đồng phục và cả những dòng lưu bút ghi vội trong lễ tốt nghiệp rồi cũng sẽ trở thành “những hoài niệm, để nụ cười còn mãi, lắng trên hàng mi, trên bờ môi và trong những kỷ niệm xưa” của bất kỳ ai từng trải qua thời áo trắng.

Câu hát “Nếu có ước muốn trong cuộc đời này, hãy nhớ ước muốn cho thời gian trở lại” sẽ vẫn tiếp tục ngân vang với cảm xúc vẹn nguyên theo năm tháng trong mỗi buổi lễ tốt

nghịệp, như thay lời tâm sự của từng thế hệ học sinh cuối cấp. Mỗi khi hè về, những câu chuyện của “ngày hôm qua” cũng sẽ luôn được kể lại trong *Mong ước kỷ niệm xưa*.

Nguyễn Minh

Cảm xúc của bạn khi nghe lại "Mong ước kỷ niệm xưa"?